

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 424/08-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka na neverejnom zasadnutí 2. septembra 2009 vo veci prijatej sťažnosti J. L., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. T. S., Advokátska kancelária, T., pre namietané porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a jej nahradenie peňažnou zárukou podanej 26. marca 2008 vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. L. zaručené čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo zaručené v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd týkajúce sa požiadavky urýchleného rozhodovania postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2008 v súvislosti s rozhodovaním o jeho

žiadosti o prepustenie z väzby a jej nahradení peňažnou zárukou podanej 26. marca 2008 porušené boli.

2. J. L. finančné zadosťučinenie nepriznáva.

3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) právnomu zástupcovi advokátovi JUDr. T. S., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Galanta je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 7000060515/8180 vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2008 doručená sťažnosť J. L., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním ustanoveného právneho zástupcu doručeným ústavnému súdu 18. februára 2009, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2008 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jej nahradení peňažnou zárukou podanej 26. marca 2008.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 424/08-20 z 10. marca 2009 prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 5 ústavy, ako aj práva zaručeného čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom

okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2008 v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby a jej nahradení peňažnou zárukou podanej 26. marca 2008. Vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Z obsahu sťažnosti a vyžiadaného spisového materiálu vyplynulo, že sťažovateľ 26. marca 2008 podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na základe nahradenia väzby ponúknutou peňažnou zárukou. Podľa vyjadrenia sťažovateľa o jeho žiadosti okresný súd dosiaľ nerozhodol, čím bola porušená požiadavka neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby. Sťažovateľ uviedol, že v jeho prípade konanie o predmetnej žiadosti ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvá už vyše päť mesiacov. V takomto postupe okresného súdu videl sťažovateľ porušenie základného práva garantovaného čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva garantovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Na základe uvedených argumentov v závere sťažnosti sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie vo veci rozhodol týmto nálezom:

„1) Okresný súd v Galante v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 673/07 svojím postupom v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti J. L. o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 25. 3. 2008 porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2) Okresnému súdu v Galante v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanú J. L. dňa 25. 3. 2008 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3) J. L. priznáva finančné zadostučinenie v sume 300 000.- Sk, ktoré je Okresný súd v Galante povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4) Okresný súd v Galante je povinný zaplatiť náhradu trov konania na účet právneho zástupcu – advokáta JUDr. T. S. v sume 245,7 € (115,90 + 6,95 x 2) za 2 úkony právnej pomoci.“

Ústavný súd sa v rámci predbežného prerokovania sťažnosti vysporiadal (bez toho, aby sťažovateľa vyzýval na opravu podania) so zrejmovou nesprávnosťou týkajúcou sa označenia konania okresného súdu, v ktorom malo dôjsť k namietanému zásahu a ktorú sťažovateľ uviedol v petite svojej sťažnosti (č. k. 2 Pv 673/07-24). Ústavný súd prostredníctvom spisového materiálu okresného súdu zistil správnu spisovú značku konania,

v rámci ktorého bola žiadosť o prepustenie z väzby podaná, a túto použil pri označení konania, v ktorom malo dôjsť k sťažovateľom namietanému zásahu.

Okresný súd v zastúpení jeho podpredsedníčkou vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 14. apríla 2009 predložil toto stanovisko:

„J. L. bol uznesením sudcu pre prípravné konanie sp. zn. 1 Tp/55/2007 zo dňa 3. 11. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo/68/2007 zo dňa 22. 11. 2007 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 odsek 1, písmeno c) Trestného poriadku so započítaním väzby od 2. 11. 2007 o 08.45 hod. Proti obvinenému bolo uznesením vyšetrovateľa OR PZ N., Úrad justičnej a kriminálnej polície, oddelenie vyšetrovania Š. zo dňa 31. 10. 2007 sp. zn. ORP-1090/OVK-SA-2007 začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, 2, písmeno a, d) Trestného zákona.

Dňa 13. 3. 2008 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry v G. podaná na obvineného J. L. obžaloba č. 2 Pv 673/07 zo dňa 10. 3. 2007 pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, 2, písmeno a, d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a), a § 139 odsek 1, písmeno a) Trestného zákona. Po preskúmaní obžaloby a spisového materiálu dňa 7. 4. 2008 samosudkyňa uznesením zo dňa 7. 4. 2008 sp. zn. 2 T/49/2008-172 rozhodla, že podľa § 241 odsek 1, písmeno f) Trestného poriadku podanú obžalobu odmieta a vracia vec prokurátorovi. Zároveň podľa § 242 Trestného poriadku rozhodla, že obžalovaný J. L. i naďalej sa ponecháva vo väzbe. Uznesenie bolo obžalovanému doručené dňa 14. 4. 2008, obhajkyňi Mgr. Š. a prokurátorovi dňa 16. 4. 2008. Proti uzneseniu tak obžalovaný dňa 15. 4. 2008, ako aj prokurátorka dňa 17. 4. 2008 podali sťažnosť. Spis bol odvolaciemu súdu predložený dňa 22. 4. 2008 na rozhodnutie o podaných sťažnostiach. Krajský súd v Trnave na neverejnom zasadnutí dňa 30. 4. 2008 uznesením sp. zn. 6 To/30/2008, uznesenie súdu I. stupňa čo do výroku o odmietnutí obžaloby zrušil a vrátil súdu na nové konanie a rozhodnutie. Sťažnosť obžalovaného o jeho ponechaní i naďalej vo väzbe podľa § 193 odsek 1, písmeno c) Trestného poriadku zamietol.

Pravdou je, že tunajšiemu súdu bola doručená žiadosť J. L. o prepustenie z väzby na slobodu, ktorá obsahuje aj návrh peňažnej záruky, podanej k sp. zn. 1 Tp/55/2007, teda

do prípravného konania. Po zistení trestnou kanceláriou, že na J. L. bola medzičasom podaná obžaloba, táto jeho žiadosť bola predložená samosudkyňi, ktorá upravila kanceláriu o oznámenie žiadateľovi, že bola na neho podaná obžaloba a uznesením sp. zn. 2 T/49/2008 bolo rozhodnuté o ďalšom trvaní väzby pri predbežnom preskúmaní obžaloby a preto o jeho žiadosti v konaní 1 Tp/55/2007 nebude rozhodnuté.

Dňa 29. 5. 2008 ustanovená obhajkyňa Mgr. D. Š. žiadala o zrušenie ustanovenia obhajcu z dôvodu straty dôvery klienta, ktorú skutočnosť je listom zo dňa 28. 4. 2008 oznámil. Dňa 30. 5. 2008 bolo jej ustanovenie zrušené a obžalovanému bol ustanovený nový obhajca a to Mgr. P. Š.

Hlavné pojednávanie bolo určené na 13. 8. 2008, pričom o ďalšej žiadosti obžalovaného zo dňa 8. 7. 2008, doručenej súdu 10. 7. 2008 o prepustenie z väzby na slobodu bolo dňa 31. 7. 2008 rozhodnuté tak, že bola žiadosť zamietnutá. (samosudkyňa čerpala dovolenku od 4. 7. do 14. 7. 2008). Dňa 23. 6. 2008 bola doručená súd plná moc od obhajcu JUDr. L. P. Proti uzneseniu bola v zákonnej lehote podaná sťažnosť obžalovaného cestou svojho obhajcu a zároveň podaná aj žiadosť o odročenie hlavného pojednávania až do rozhodnutia odvolacieho súdu o podanej sťažnosti. O podanej sťažnosti obžalovaného bolo rozhodnuté odvolacím súdom dňa 9. 9. 2008 pod sp. zn. 4 Tos/70/2008 tak, že sťažnosť bola podľa § 193 odsek 1, písmeno c) Trestného poriadku zamietnutá. Dňa 24. 9. 2008 bol určený termín hlavného pojednávania na 12. 11. 2008, avšak dňa 30. 10. 2008 obhajca JUDr. L. P. oznámil súdu, že obžalovanému vypovedal plnú moc. Dňa 3. 11. 2008 obžalovanému bol súdom ustanovený obhajca Mgr. D. Š., ktorá sa na hlavné pojednávanie aj dostavila. Na hlavnom pojednávaní obžalovaný predložil súdu k nahliadnutiu list od advokáta JUDr. J. Ch., AK P., že prevzal jeho zastupovanie na základe plnej moci a ktorú po podpísaní mu mal obžalovaný vrátiť. Obžalovaný plnú moc podpísal v L. dňa 10. 11. 2008.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21. 1. 2009 strany prehlásili na položenú otázku v zmysle § 255 odsek 3 Trestného poriadku, že chcú uzavrieť dohodu o vine a treste. Samosudkyňa uznesením zo dňa 21. 1. 2009 podľa § 255 odsek 3 Trestného poriadku vrátila trestnú vec obžalovaného L. L. prokurátorovi na postup podľa § 232 a § 233 Trestného poriadku. Podľa § 244 odsek 5 Trestného poriadku pre analogiam obžalovaného i naďalej ponechal vo väzbe.

Po vrátení trestnej veci prokurátorovi v zmysle vyššie citovaného uznesenia, dňa 16. 2. 2009 bol prokurátorkou Okresnej prokuratúry v G. č. 2 Pv 673/07-66 zo dňa 12. 2. 2009 návrh na schválenie dohody o vine a treste, uzavretej dňa 12. 2. 2009 medzi prokurátorkou a obvineným. Predložená dohoda o vine a treste bola na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. 4. 2009 rozsudkom sp. zn. 1 T/39/2009 schválená. Trest bol obvinenému nariadený dňa 1. 4. 2009 a vydané uznesenie o započítaní väzby od 2. 11. 2007 do 1. 4. 2009 do uloženého trestu odňatia slobody v trvaní dva roky a šesť mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

V danom prípade s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nepovažujem podanú sťažnosť t. č. odsúdeného J. L. za opodstatnenú a ani porušenie jeho základných práv zaručených v zmysle Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Vo vyjadrení okresný súd zároveň uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania ústavného súdu vo veci samej v zmysle § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažovateľ ponúknutú možnosť vyjadriť sa k stanovisku okresného súdu nevyužil a v podaní doručenom ústavnému súdu 21. júla 2009 uviedol, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej.

Ústavný súd dospel k názoru, že od pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a so súhlasom účastníkov konania od ústneho pojednávania vo veci samej upustil a rozhodol na neverejnom zasadnutí.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

V rámci svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd konštatoval, že v ustanovení čl. 17 ods. 5 ústavy garantujúceho právo na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o nahradenie väzby zárukou (záruka subjektu, písomný sľub, peňažná záruka).

Pokiaľ ide o požiadavku urýchllosti rozhodovania („bref délai“, „speedily“), Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že ju netreba posudzovať z čisto aritmetického hľadiska, ale je potrebné vždy zohľadniť aj podmienky a okolnosti každej konkrétnej veci (Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko z roku 1986).

Z obsahu súvisiaceho súdneho spisu ústavný súd zistil, že 13. marca 2008 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry G. na sťažovateľa obžalobu pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. a) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ 26. marca 2008 podal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na základe nahradenia väzby ponúknutou peňažnou zárukou spísanú 25. marca 2008. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 49/2008 zo 7. apríla 2008 v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov podanú obžalobu odmietol a vec vrátil prokurátorovi, súčasne rozhodol v zmysle § 242 citovaného zákona o ponechaní sťažovateľa vo väzbe s odôvodnením, že *„Obvinený sa nachádza vo väzbe, preto súd rozhodol aj o jeho ďalšom ponechaní vo väzbe. Konštatuje sa dôvodná obava, že by obvinený po prepustení z väzby na slobodu mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Keďže i v tomto štádiu trestného konania existuje dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., tak ako to bolo konštatované i sudcom pre prípravné konanie v uznesení sp. zn. 1 Tp/55/2007 zo dňa 3. 11. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tpo/68/2007 zo dňa 22. 11. 2007, súd ho i naďalej ponechal vo väzbe.“* Vo vzťahu k výroku o ponechaní sťažovateľa vo väzbe nadobudlo toto uznesenie právoplatnosť 30. apríla 2008.

Sťažovateľ 24. apríla 2008 adresoval Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podanie označené ako *„Sťažnosť pre porušenie zákona“*, ktorá obsahovala aj jeho žiadosť o prepustenie z väzby, ktorá bola 15. mája 2008 postúpená na rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd písomnosťou z 26. mája 2008 vyrozumel sťažovateľa, že o tejto žiadosti o prepustenie z väzby *„nebude rozhodovať, keďže o ďalšom trvaní väzby bolo rozhodnuté 30. 4. 2008“*, teda právoplatným uznesením sp. zn. 2 T 49/2008 zo 7. apríla 2008.

Dňa 10. júla 2008 sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 T 49/2008 z 31. júla 2008, ktorým jeho žiadosť o prepustenie na slobodu zamietol.

Vychádzajúc z týchto uvedených skutočností ústavný súd zistil, že o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby podanej 26. marca 2008 a adresovanej okresnému súdu v čase, keď sa vec z prípravného konania, aj keď len na určitý časový úsek (uznesením o odmietnutí obžaloby sa vec vrátila opätovne do prípravného konania) presunula do súdneho konania, nebolo vôbec rozhodnuté. Aj keď okresný súd následným uznesením sp. zn. 2 T 49/2008 zo 7. apríla 2008, ktorým ponechal sťažovateľa vo väzbe, konštatoval trvanie dôvodov väzby, toto opatrenie súdnej previerky zákonnosti väzby nemohlo nahradiť súdnu kontrolu zákonnosti pozbavenia osobnej slobody prostredníctvom inštitútu žiadosti obvineného o prepustenie z väzby, a to navyše aj z toho dôvodu, že sťažovateľ podporil svoju žiadosť nahradením väzby ponúknutou peňažnou zárukou, čím sa okresný súd v citovanom uznesení vôbec nezaoberal.

Nad rámec uvedeného v záujme presnosti považuje ústavný súd za potrebné reagovať aj na argument okresného súdu, ktorý vo svojom stanovisku uviedol, že na žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby z 26. marca 2008 reagoval listom z 26. mája 2008, v ktorom mu oznámil, že o jeho žiadosti nebude rozhodovať, pretože o ďalšom trvaní väzby bolo rozhodnuté 30. apríla 2008. Zo zistení ústavného súdu, tak ako to je v odôvodnení uvedené, je však zjavné, že citovaným listom okresný súd reagoval na žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, avšak na inú žiadosť o prepustenie z väzby – podanú na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 24. apríla 2008.

Vo svojej judikatúre už ústavný súd vyslovil, že požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (pozri napr. III. ÚS 345/06).

V prípade sťažovateľa ide o špecifickú situáciu, keď sa príslušný súd konkrétnou žiadosťou sťažovateľa o prepustenie z väzby a jej nahradení peňažnou zárukou (z 26. marca 2008) vôbec nezaoberal, ponechal ju nerozhodnutú a následne preskúmaval zákonnosť pozbavenia osobnej slobody sťažovateľa na základe ďalších podaných žiadostí.

Takýto postup okresného súdu znásobuje intenzitu porušenia základného práva zaručeného čl. 17 ods. 5 ústavy obsahujúceho požiadavku urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v tomto konkrétnom prípade a nemožno ho považovať za ústavne akceptovateľný.

Na základe tohto záveru ústavný súd skonštatoval porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2008 v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby a jej nahradení peňažnou zárukou podanej 26. marca 2008.

Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhol ústavnému súdu, aby v náleze uložil okresnému súdu aj povinnosť „v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu“ konať bez zbytočných prietáhov.

Ústavný súd síce konštatuje porušenie práv sťažovateľa, zároveň však zistil, že medzitým, ešte pred vydaním tohto nálezu, sťažovateľ nastúpil uložený výkon trestu odňatia slobody, bolo preto právne irelevantné zaoberať sa uvedeným návrhom sťažovateľa, preto sťažnosti v tejto časti nevyhoveli.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 300 000 Sk a výšku požadovaného zadost'učinenia odôvodnil takto: „*Vo väzbe som utrpel veľkú psychickú ujmu, pretože mám chorú matku a v dôsledku väzby sa mi rozvrátil*

dlhoročný vzťah s priateľkou, keby o mojej žiadosti o prepustenie z väzby bolo konané ihneď, mohol som byť so svojou rodinou. Na mojej priateľke mi veľmi záležalo, pretože s bývalou manželkou som rozvedený od roku 2004 a máme spolu dve deti, a to R. L., nar... a I. L., nar...

Pobyt vo väzbe mi znemožnil, aby som sa zamestnal a aby som mohol prispievať na svoje maloleté deti.“

Ústavný súd vychádzajúc zo zásad spravodlivosti, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu, riadiac sa úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základného práva, považuje za dostatočné konštatovanie porušenia označeného základného práva sťažovateľa zaručeného ústavou, ako aj práva zaručeného dohovorom, tak ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu, a preto mu primerané finančné zadosťučinenie nepriznal.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 245,70 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 20 950 Sk, t. j. 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 115,90 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 6,95 € Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd tak priznal úhradu trov konania v sume 245,70 €.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009